

J.R.R. Tolkien bij Boekeryj:

De Hobbit

IN DE BAN VAN DE RING

De reisgenoten

De twee torens

De terugkeer van de koning

De aanhangsels

De Silmarillion

Sprookjes en vertellingen

Nagelaten vertellingen

Roverandom

Brieven van de Kerstman

Geschriften van Midden-aarde

De avonturen van Tom Bombadil

De Smid van Groot Wolding

Meneer Blijleven

De kinderen van Húrin

De legende van Sigurd en Gudrún

J.R.R. Tolkien

IN DE BAN VAN DE RING

De terugkeer van de koning

vertaald door max schuchart

Synopsis

Dit is het derde deel van 'In de ban van de Ring'

In het eerste deel, *De reisgenoten*, werd verhaald hoe Gandalf de Grijze ontdekte dat de ring die in het bezit was van Frodo de Hobbit, in werkelijkheid de Ene Ring was, de heerser over alle Ringen van Macht. Het beschreef de vlucht van Frodo en zijn metgezellen uit de vredige Gouw waar zij woonden, achtervolgd door de verschrikking van de Zwarte Ruiters uit Mordor, totdat zij ten slotte met behulp van Aragorn, de Doler uit Eriador, na wanhopige gevechten te hebben doorstaan, het Huis van Elrond in Rivendel bereikten.

Daar werd de grote Raadsvergadering van Elrond gehouden, waarin besloten werd te trachten de Ring te vernietigen en Frodo als Drager van de Ring werd aangewezen. Daarna werden de Reisgenoten van de Ring gekozen, die hem moesten bijstaan op zijn queeste om, zo hij kon, de Vuurberg in Mordor, het land van de Vijand zelf, te bereiken, de enige plaats waar de Ring kon worden tenietgedaan. De leden van het Genootschap waren Aragorn en Boromir, de zoon van de Heer van Gondor, die de mensen vertegenwoordigden; Legolas, de zoon van de Elfenkoning van het Demsterwold, namens de elfen; Gimli, zoon van Glóin van de Eenzame Berg, voor de dwergen; Frodo met zijn bediende Sam Gewissies, en zijn twee jonge bloedverwanten Meriadoc en Peregrijn, voor de hobbits; en Gandalf de Grijze.

De reisgenoten trokken in het geheim ver van Rivendel in het noorden totdat zij tegenslag ondervonden bij hun poging de hoge pas van de Caradhras in de winter over te trekken en door Gandalf door de verborgen poort werden geleid en de uitgestrekte Mijnen van Moria betraden, waar zij zich een weg onder de bergen door baanden. Daar stortte Gandalf in een donkere afgrond in een gevecht met een afschuwelijke geest uit de onderwereld.

Maar Aragorn, die nu de geheime erfgenaam van de oude Koningen van het Westen bleek te zijn, leidde het Genootschap verder van de Oostpoort van Moria, door het Elfenland Lórien langs de Grote Rivier de Anduin tot zij de Watervallen van Rauros bereikten.

Zij hadden al gemerkt dat zij onderweg door spionnen waren gadeslagen en dat het schepsel Gollem, dat eens de Ring bezeten had, hun spoor volgde.

Nu moesten zij besluiten of zij naar het oosten naar Mordor zouden gaan of met Boromir Minas Tirith, de hoofdstad van Gondor, te hulp zouden snellen in de ophanden zijnde oorlog, of uiteen zouden gaan. Toen het duidelijk werd dat de Drager van Ring vastbesloten was zijn hopeloze reis naar het land van de Vijand te vervolgen, probeerde Boromir zich met geweld van de Ring meester te maken.

Het eerste deel eindigde met de val van Boromir voor de verlokking van de Ring; met de ontsnapping en de verdwijning van Frodo en diens knecht Sam; en de verstrooiing van de rest van de reisgenoten door een plotselinge aanval van orksoldaten, van wie sommigen in dienst waren van de Zwarte Heer van Mordor en sommigen van de verrader Saruman uit Isengard. De queeste van de Drager van de Ring scheen reeds door rampspoed te zijn achterhaald.

Het tweede deel (Derde en Vierde Boek), *De twee torens*, verhaalde van de daden van alle reisgenoten nadat het Genootschap uiteen was gevallen. In het Derde Boek werd verhaald van het berouw en de dood van Boromir en zijn begrafenis in een boot die aan de Watervallen van de Rauros werd gegeven; hoe Meriadoc en Peregrijn werden gevangengenomen door orksoldaten, die hen over de oostelijke vlakten van Rohan naar Isengard voerden; en van de achtervolging door Aragorn, Legolas en Gimli.

Toen verschenen de Ruiters van Rohan. Een troep ruiters, aangevoerd door Éomer, de Maarschalk, omsingelde de orks bij de rand van het Woud Fangorn en vernietigde hen, maar de hobbits ontkwamen in het bos en ontmoetten daar Boombaard, de ent, de geheime meester van Fangorn.

Tezamen met hem waren zij getuige van de woede van het boomvolk en hun opmars naar Isengard.

Ondertussen ontmoetten Aragorn en zijn metgezellen Éomer toen hij van de slag terugkeerde. Hij stelde paarden tot hun beschikking en zij reden verder naar het bos. Daar, terwijl zij vergeefs naar de hobbits zochten, ontmoetten zij Gandalf weer, uit de dood opgestaan, nu de Witte Ruiters, maar niettemin nog in het grijs gehuld. Samen met hem reden zij door Rohan naar de burcht van Koning Théoden van de Mark, waar Gandalf de bejaarde koning genas en hem uit de ban van Slangtong, zijn boze raadgever en geheime

bondgenoot van Saruman, ontsloeg. Daarna reden zij tezamen met de koning en diens leger uit tegen de strijdmacht van Isengard en hadden aandeel in de wanhopige overwinning van de Hoornburg. Gandalf leidde hen daarna naar Isengard en daar troffen zij het grote fort als een ruïne aan, verwoest door het boomvolk, en Saruman en Slangtong werden belegerd in de onneembare toren Orthanc. Tijdens het gesprek voor de deur weigerde Saruman berouw te tonen en Gandalf zette hem af, brak zijn staf en liet hem aan de waakzaamheid van de enten over. Vanuit een hoog raam wierp Slangtong een steen naar Gandalf, maar deze miste hem en werd door Peregrijn opgeraapt. Dit bleek een van de drie overgebleven *palantiri* te zijn, de Kijkstenen van Númenor.

Later diezelfde nacht gaf Peregrijn zich over aan de verlokking van de steen; hij stal hem en keek erin, en werd zodoende aan Sauron geopenbaard. Het boek eindigde met de komst van een Nazgûl over de vlakten van Rohan, een Ring-geest op een vliegend ros, een voorbode van de ophanden zijnde oorlog. Gandalf stelde de *palantir* aan Aragorn ter hand en nam Peregrijn met zich mee op weg naar Minas Tirith.

Het Vierde Boek handelde over Frodo en Sam Gewissies, nu verdwaald in de sombere heuvels van de Emyn Muil. Het verhaalde hoe zij uit de heuvels ontsnapten en door Sméagol-Gollem werden ingehaald; hoe Frodo Gollem temde en zijn boosaardigheid bijna overwon, zodat Gollem hen door de Dode Moerassen en de verwoeste landen naar de Morannon leidde, de Zwarte Poort van het Land Mordor in het noorden. Het bleek onmogelijk daar binnen te gaan en Frodo volgde Gollems raad op om een 'geheime ingang' te zoeken die hij kende, in het zuiden van de Schaduwbergen, de westelijke muur van Mordor. Terwijl zij daarheen reisden, werden zij gevangengenomen door een troep verkenners van de mensen van Gondor, aangevoerd door Faramir, de broer van Boromir. Faramir ontdekte de aard van hun queeste, maar weerstond de verleiding waaraan Boromir had toegegeven en zond hen verder op de laatste etappe van hun reis naar Cirith Ungol, de Spinnepas; hoewel hij hen waarschuwde dat daar een dodelijk gevaar dreigde waarvan Gollem hun niet had verteld. Toen zij de Kruiswegen bereikten en het pad naar de spookachtige stad Minas Morgul insloegen, kwam er een grote duisternis uit Mordor, die alle landen verhulde. Toen stuurde Sauron zijn eerste leger erop uit, aangevoerd door de Zwarte Koning van de Ringgeesten; de Oorlog om de Ring was begon-

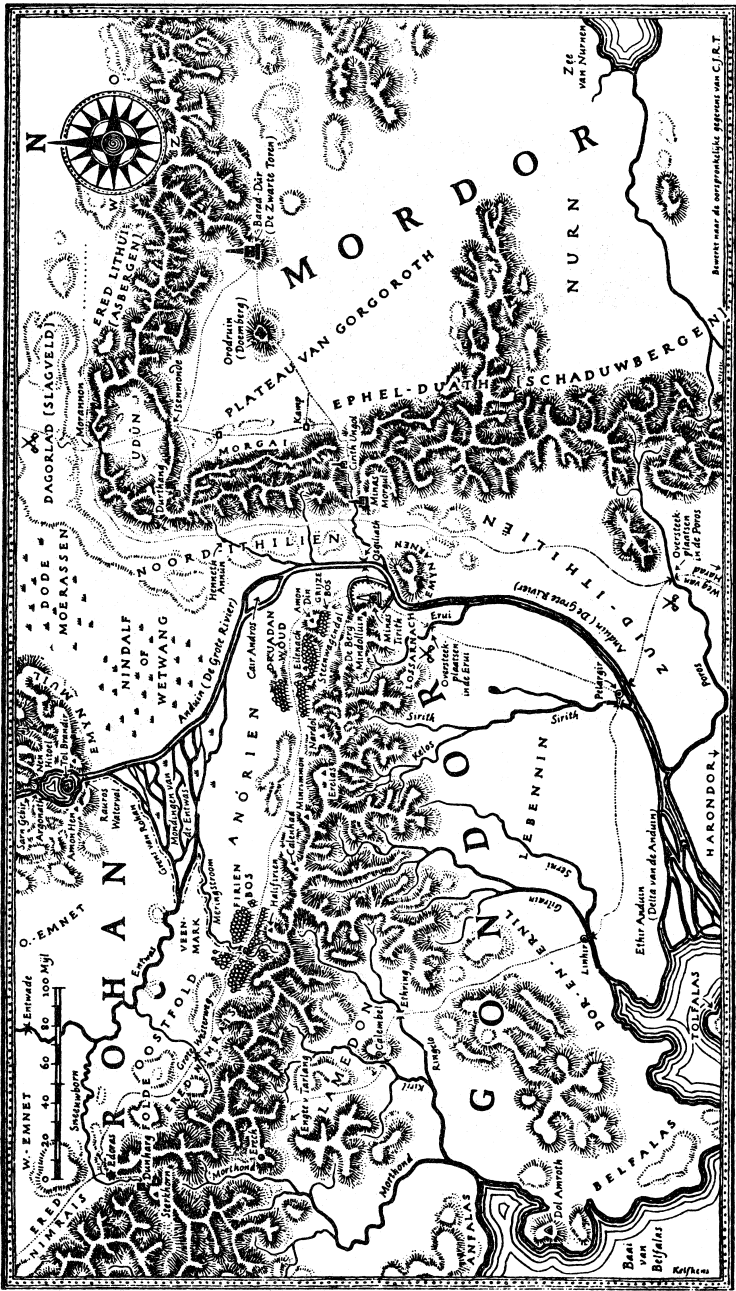
nen.

Gollem leidde de hobbits naar een geheime weg die om Minas Morgul heen liep en in de duisternis bereikten zij tenslotte Cirith Ungol. Daar verviel Gollem opnieuw tot het kwaad en probeerde hen aan de monsterlijke bewaakster van de pas, Shelob, te verraden. Hij slaagde hier niet in dank zij het heldhaftige optreden van Sam Gewissies, die de aanval afsloeg en Shelob verwondde.

Het tweede deel eindigt met de besluiten van meester Sam Gewissies. Frodo, gestoken door Shelob, ligt dood ter aarde naar het schijnt; de queeste moet op een ramp uitlopen, of Sam moet zijn meester verlaten. Tenslotte neemt hij de Ring en probeert de hope-loze queeste alleen voort te zetten. Maar net als hij op het punt staat het land Mordor binnen te gaan, komen er orks uit Minas Morgul naar boven en uit de toren van Cirith Ungol, die de top van de pas bewaakt, naar beneden. Onzichtbaar gemaakt door de Ring verneeft Sam door het getwist van de orks dat Frodo niet dood is maar bewusteloos. Te laat achtervolgt hij hen, maar de orks dragen het lichaam van Frodo weg door een tunnel die naar de achterpoort van hun toren leidt. Sam valt bezwijmd neer terwijl deze met een klap dichtslaat.

Dit deel, het derde en laatste, verhaalt van de elkaar belagende strategieën van Gandalf en Sauron, tot de grote duisternis optrekt in het uur van de uiteindelijke nederlaag. We keren eerst terug naar de wisselvalligheden van de oorlog in het Westen.

Vijfde boek

Bereikt naar de overprentelijke afzetting van C.I.R.T.

I. Minas Tirith

Pepijn keek uit de beschutting van Gandalfs mantel naar buiten. Hij vroeg zich af of hij wakker was of nog sliep, nog steeds in de snelbewegende droom waarin hij zo lang ingekapseld was geweest sinds de grote rit was begonnen. De donkere wereld schoot voorbij en de wind zong luid in zijn oren. Hij kon niets anders zien dan de wentelende sterren, en rechts van hem enorme schaduwen tegen de hemel, waar de bergen van het zuiden voorbijtrokken. Slaperig probeerde hij de tijden en etappen van hun reis na te gaan, maar zijn herinnering was soezerig en onzeker.

Daar was de eerste rit met vreselijke snelheid zonder stoppen geweest, en toen bij de dageraad, had hij een bleekgouden schittering gezien, en waren ze bij de stille stad en het grote lege huis op de heuvel aangekomen. En nauwelijks hadden zij de beschutting ervan bereikt toen de gevleugelde schaduw opnieuw over was gevlogen, en mensen van angst waren bezwijmd. Maar Gandalf had hem zacht toegesproken, en hij had in een hoek geslapen, moe maar onrustig, zich vaag bewust van het komen en gaan van pratende mensen, en Gandalf die bevelen gaf. En daarna weer rijden, rijden door de nacht. Dit was de tweede, nee, de derde nacht sinds hij in de Steen had gekeken. En met die afschuwelijke herinnering werd hij wakker en huiverde, en het geluid van de wind werd vervuld van dreigende stemmen.

Een licht gloeide op aan de hemel, een vlam van geel vuur achter donkere barrières. Pepijn deinsde terug, een ogenblik bang, en vroeg zich af naar welk afgrijselijk land Gandalf hem bracht. Hij wreef in zijn ogen en zag toen dat het de maan was die boven de schaduwen in het oosten opging en nu bijna helemaal vol was. Dus de nacht was nog niet oud en de donkere reis zou nog urenlang doorgaan. Hij ging verzitten en sprak.

‘Waar zijn we, Gandalf?’ vroeg hij.

‘In het rijk Gondor,’ antwoordde de tovenaer. ‘Het land Anórien vliegt nog onder ons door.’

Er heerste weer een tijdlang stilte. ‘Wat is dat?’ riep Pepijn plotseling uit, terwijl hij zich aan Gandalfs mantel vastgreep. ‘Kijk! Vuur,

rood vuur! Zijn er draken in dit land? Kijk, daar is er nog een!’ Bij wijze van antwoord riep Gandalf luid tegen zijn paard: ‘Voort, Schaduwvacht! Wij moeten ons haasten. De tijd dringt. Kijk! De bakens van Gondor zijn verlicht en roepen om hulp. De oorlog is ontbrand. Kijk, er is vuur op de Amon Dîn, en vlammen op Eilenach; en daar snellen ze naar het westen: Nardol, Erelas, Min-Rimmon, Calenhad en de Halifrien aan de grenzen van Rohan!’ Maar Schaduwvacht vertraagde zijn gang tot een stap en toen lichtte hij het hoofd op en hinnikte. En uit de duisternis klonk het hinnikend antwoord van andere paarden; en weldra hoorden zij het geroffel van hoeven en verschenen er drie ruiters, die als vliegende geesten in het maanlicht voorbijschoten en in het westen verdwenen. Toen verzamelde Schaduwvacht zijn krachten weer en sprong naar voren, en de nacht stroomde over hem heen als een brullende wind.

Pepijn werd weer slaperig en schonk weinig aandacht aan Gandalf, die hem vertelde van de gewoonten van Gondor, en dat de Heer van de Stad op de toppen van de buitenste heuvels langs de grenzen van de grote bergketen bakens had laten bouwen, en op deze plaatsen posten had ingericht waar verse paarden altijd in gereedheid werden gehouden om zijn boodschappers naar Rohan in het noorden, of naar Belfalas in het zuiden te dragen. ‘Het is langgeleden sinds de bakens in het noorden ontstoken waren,’ zei hij, ‘en in de oude tijd van Gondor waren ze niet nodig, want toen hadden ze de Zeven Stenen.’ Pepijn schoof onrustig heen en weer.

‘Ga maar weer slapen en wees niet bang,’ zei Gandalf. ‘Want je gaat niet naar Mordor, zoals Frodo, maar naar Minas Tirith, en daar zul je zo veilig zijn als maar mogelijk is in deze tijden. Als Gondor valt of als de Ring wordt afgenomen, zal de Gouw ook geen toevlucht bieden.’

‘Je stelt me niet gerust,’ zei Pepijn, maar toch overmande de slaap hem. Het laatste wat hij zich herinnerde voordat hij in een diepe droom verzonk, was een glimp van hoge witte bergtoppen, die als drijvende eilanden boven de wolken schitterden toen het licht van de ondergaande maan erop scheen. Hij vroeg zich af waar Frodo was, en of hij al in Mordor was, of dat hij dood was – maar hij wist niet dat Frodo ver weg naar diezelfde maan keek toen deze in Gondor onderging voor het aanbreken van de dag.

Pepijn werd wakker van het geluid van stemmen. Weer was een dag van schuilen en een nacht van reizen voorbijgegaan. Het was schemer: de koude dageraad stond weer op het punt om aan te breken,

en kille grijze nevels omringden hen. Schaduwwacht stond te dampen van het zweet, maar zijn nek was trots opgeheven en hij vertoonde geen spoor van vermoeidheid. Vele in zware mantels gehulde mannen stonden naast hem en achter hen in de mist doemde een stenen muur op. Deze scheen gedeeltelijk vervallen, maar al voor het einde van de nacht was het geluid van haastige arbeid te horen: het geklop van hamers, het gerinkel van troffels en het knarsen van wielen. Hier en daar in de mist gloeiden toortsen en fakkels dof op. Gandalf was in gesprek met de mannen die hem de weg versperden, en toen hij luisterde, merkte Pepijn dat hijzelf het onderwerp van het gesprek was.

‘Jazeker kennen we u, Mithrandir,’ zei de leider van de mannen, ‘en u kent de wachtwoorden van de Zeven Poorten en het staat u vrij uw weg te vervolgen. Maar we kennen uw metgezel niet. Wat is hij? Een dwerg uit de bergen in het noorden? Wij willen in deze tijd geen vreemdelingen in ons land hebben, tenzij het machtige krijgers zijn op wier goede trouw en hulp wij staat kunnen maken.’

‘Ik sta borg voor hem voor de zetel van Denethor,’ zei Gandalf. ‘En wat dapperheid betreft, die kan niet aan postuur worden afgemeten. Hij heeft meer veldslagen en gevaren doorstaan dan jij, Ingold, hoewel je twee keer zo groot bent als hij en hij komt nu van de bestorming van Isengard, waarover wij nieuws hebben, en een grote vermoeidheid heeft hem overvallen, anders zou ik hem wakker maken. Zijn naam is Peregrijn, een bijzonder dapper mens.’

‘Mens?’ zei Ingold twijfelend, en de anderen lachten.

‘Mens!’ riep Pepijn uit, die nu klaarwakker was. ‘Mens! Helemaal niet! Ik ben een hobbit en evenmin dapper als ik een mens ben, behalve misschien af en toe in geval van nood. Laat Gandalf u niet misleiden.’

‘Menige doener van grote daden zou niet meer hoeven te zeggen,’ zei Ingold. ‘Maar wat is een hobbit?’

‘Een halfling,’ antwoordde Gandalf. ‘Nee, niet degene waar sprake van was,’ voegde hij eraan toe toen hij de verbazing op de gezichten van de mannen zag. ‘Niet hij, maar wel een van zijn geslacht.’

‘Ja, en een die met hem is meegereisd,’ zei Pepijn. ‘En Boromir van uw Stad was bij ons, en hij redde mij in de sneeuwvelden van het noorden, en ten slotte werd hij gedood toen hij mij tegen vele vijanden verdedigde.’

‘Stil!’ zei Gandalf. ‘Het nieuws van dat verdriet had eerst aan de vader verteld behoren te worden.’

‘Het werd reeds vermoed,’ zei Ingold, ‘want er hebben zich hier de laatste tijd vreemde voortekenen voorgedaan. Maar ga nu vlug ver-